

Gymnázium Přírodní škola, o.p.s
Profilová práce — třída Mí
Nižší stupeň studia
2017/2018

Sonam Dolma Swiecicki

Přátelé na poslední cestě

Vedoucí práce: PhDr. Jaroslav Najbert

Datum odevzdání: 30. listopadu 2017

Poděkování:

Chtěla bych poděkovat svojí mámě za podporu a odborné rady při tvorbě této práce. Dále bych chtěla poděkovat paní Fajmanové a její Ejtynce za to, že mi dovolily účastnit se jejich pomoci druhým. Můj dík směřuje rovněž i Domovu Borová, kde mě paní ředitelka velmi ochotně přijala. A samozřejmě děkuji panu učiteli Najbertovi za vedení mé profilové práce.

Obsah

ÚVOD.....	1
O ČEM SE DÁLE DOČTETE	2
METODY	2
CANISTERAPIE.....	3
CANISTERAPEUTKA ROMANA FAJMANOVÁ.....	4
DOMOV BOROVIČKY.....	4
PROPAGACE FORMOU PŘÍBĚHU	5
TŘI PŘÍBĚHY	7
ZÁVĚR	13
ZDROJE	14
PŘÍLOHY:.....	15

Úvod

Mým cílem bylo zjistit, jak canisterapie účinkuje na nemocné, ale osud se rozhodl, že si s mými cíli zahraje jako s kostkami. V organizaci Lékořice, která spolupracuje s Vinohradskou nemocnicí, byla ředitelka vůči mé prosbě navštívit pacienty s canisterapeutkou a jejími psy velmi vstřícná. Tragická událost způsobila, že pejsci onemocněli. A tak se můj cíl změnil.

Když nemáte psy, uvědomíte si, že i lidé mohou věnovat nemocným pozornost a svojí laskavou přítomností jim pomoc se uzdravit. Napsala jsem záměr své profilové práce a postavila ho na dobrovolnících docházejících do nemocnice. Nezisková organizace Lékořice má velkou nabídku pomoci nemocným, proto nebyl problém s nimi změnit pouze téma a z pomoci zvířat se věnovat pomoci dobrovolníků. Asi týden před prezentací mého záměru ve škole jsem zjistila, že původní ředitelka, se kterou jsem byla domluvená na spolupráci, odešla na mateřskou dovolenou. Současná ředitelka mi vysvětlila, že vzhledem ke svému věku nemohu navštívit pacienty. Také nesouhlasila s tím, abych s nimi udělala nějaké rozhovory kvůli jejich soukromí. Nabídla mi, že mi pouze řekne, o čem je canisterapie. Na tom ale nešlo profilovou práci postavit.

Zděšená a vystresovaná jsem poprosila svoji mámu o pomoc, protože má kontakty na řadu neziskových organizací. Propojila mě s ředitelkou neziskové organizace EDA, která se věnuje malým dětem s vadou zraku a eventuálně dalším kombinovanými postižením. Ředitelka byla velmi překvapená postojem Lékořice, protože rozhovory, ze kterých jsem se chystala sestavit propagační příběhy, jí přišly velmi užitečné a zajímavé na propagaci jejich organizace. Prezentace ve škole se zdařila a já obhájila svůj záměr profilové práce.

Dva dny poté máma přišla s neuvěřitelnou novinou. Při vedení diplomové práce se blíže seznámila s jednou studentkou a dozvěděla se, že je ředitelkou velmi otevřeného domova pro seniory. Tento domov canisterapii pravidelně využívá. Paní ředitelka mě následně seznámila s canisterapeutkou Romanou Fajmanovou.

Díky tomuto neuvěřitelnému sběhu okolností držíte v ruce mojí profilovou práci. Jako cíl jsem si stanovila vytvoření elektronické brožury jako propagační materiál pro Romanu Fajmanovou.

O čem se dále dočtete

- Nejprve představím metody, jak jsem na profilové práci pracovala.
- Rovněž stručně představím pojem canisterapie.
- Poté vás krátce seznámím s canisterapeutkou Romanou Fajmanovou.
- Následuje stručný popis Domova seniorů Borová a v čem je pro své obyvatele příjemný. Zjistíte to z úryvků z rozhovorů, které jsem prováděla.
- Dále vám vyjasním, proč jsem si vybrala propagaci formou příběhu a jak jsem příběhy vytvářela.
- Přečtete si i tři konkrétní příběhy vycházející z rozhovorů s pacienty o tom, jak reagovali na canisterapeutického psa.
- K závěru se dozvíte, jak jsem vytvářela propagační brožuru – výstup mé profilové práce. Samotnou brožuru najdete v příloze.
- A nakonec závěr dobrý, všechno dobré.

Metody

Metody, které jsem uplatnila v této profilové práci jsou:

- Rešerše: na internetu a rozhovorem s odborníky jsem získala informace o canisterapii, story-tellingu a propagaci.
- Kvalitativní rozhovory: jela jsem do Domova Borová, účastnila jsem se canisterapie, při které jsem se pacientů ptala na otázky, které jsem z části měla předem připravené a z části vycházely z dané situace. Rozhovory jsem nahrávala.
- Story-telling – rozhovorem s odborníkem, z vlastních zkušeností a z odborné tištěné literatury jsem získala informace o této propagační metodě.
- Práce s PC – vytvořila jsem propagační brožuru v elektronickém formátu.

Canisterapie

Slovo canis v latině znamená pes. Tedy doslovný překlad slova canisterapie zní – psí terapie. Z toho je zřejmé, že se jedná o „léčebný kontakt psa a člověka¹“. Řadí se do okruhu sociální rehabilitace. „Vliv je zásadně dvojitý – psychosociální a fyziorehabilitační².“ „Kontakt se psem představuje účinné rozptýlení pro lidi trpící psychickými poruchami, depresí nebo pro ty, kteří se prostě cítí opuštěně.³“ Většina starších lidí se cítí právě opuštěně. Při canisterapii se pracuje s jednotlivcem, nebo i se skupinou.

Canisterapeutický pes musí projít speciálním výcvikem již od štěněcího věku. „Prochází speciálními zdravotními a povahovými testy⁴.“ „Je cvičen zejména k rozšířené poslušnosti a hrách, které může využít při práci s klienty⁵.“

Aby získali licenci, musí projít vzděláním canisterapeut i pes. Doba celkového vzdělání je různá, ale většinou trvá přibližně rok. Canisterapeut musí projít základy veterinární péče, metodami canisterapie, práce s lidmi, postiženými atd. Jen první vstupní kurz trvá 8 dnů. Pes se dlouhodobě připravuje na zkoušky, které skládá každý rok. Zkoušky a bodování se různí v jednotlivých organizacích a nejsou v Čechách jednotné, avšak jsou si velmi podobné. Pes musí svoji licenci pravidelně obnovovat, aby prokázal, že při tak náročné psychické práci nezdivočel. Jeho zkoušky se skládají z testů, které zjišťují, jestli vydrží být klidný a povolný i v extrémních případech, jako je například:

- sahání mu do misky, když jí,
- lehké tahání ho,
- nošení,
- přehnané hlazení,
- zápachy spojené s nepříjemnými vzpomínkami (například dezinfekce, která mu může připomínat veterináře),

¹ Canisterapie aneb terapie za pomoci psů. [cit./vid. 14. října 2017]. Dostupné z: <http://www.canisterapie.cz/cz/>

² Canisterapie. 10. 11. 2017 [cit./vid. 14. října 2017]. Dostupné z: <https://cs.wikipedia.org/wiki/Canisterapie>

³ Canisterapie. 10. 11. 2017 [cit./vid. 14. října 2017]. Dostupné z: <https://cs.wikipedia.org/wiki/Canisterapie>

⁴ Výcvik a předání canisterapeutických psů. [cit./vid. 14. října 2017]. Dostupné z: <http://www.pomocnetlapky.cz/cz/nase-sluzby/vycvik-canisterapeuticky-psu/vycvik-a-predani-canisterapeuticky-psu-zarizenim-33.html>

⁵ Výcvik a předání canisterapeutických psů. [cit./vid. 14. října 2017]. Dostupné z: <http://www.pomocnetlapky.cz/cz/nase-sluzby/vycvik-canisterapeuticky-psu/vycvik-a-predani-canisterapeuticky-psu-zarizenim-33.html>

- Nečekané hlasité zvuky atd.

Toho všeho se musí pes zúčastnit a zůstat naprosto klidný: nikdy neprojevit agresi, případnou nechuť či zavrččet.

Canisterapie nemůže probíhat příliš dlouho. Optimální je jedna hodina, ale pro každého psa je to trochu jiné. Po návštěvách pacientů musí následovat patřičná relaxace buďto formou nějaké hry, nebo spánku, aby pes neměl syndrom vyhoření.

Canisterapeutka Romana Fajmanová

S Romanou Fajmanovou jsem se seznámila přes kontakt mé matky na ředitelku domova pro seniory Domov Borová. Ten navštěvuje od roku 2013 a to v nepravidelných intervalech, nejčastěji jedenkrát za tři týdny. Canisterapii se věnuje od roku 2006, kdy ukončila canisterapeutické zkoušky. Psa, kterého na casniterapii používá, je border kolie. Kromě seniorů využívá canisterapii i pro děti a postižené. Pes, se kterým jsem se mohla osobně setkat, byla fena jménem Ejty.

Domov Borová

Domov Borová je soukromé zařízení nadstandartního typu, které se nachází 20km od Prahy v obci Trnová. Začal se stavět roku 2010 a dostavěn byl v listopadu 2012. Je sociálně zdravotním zařízením s kapacitou 60 klientů. Okolo celého bezbariérového areálu se rozkládá zahrada určená pro relaxaci. Cílovou skupinou jsou senioři a osoby po úrazech (od 18 – 100 let). V Domově Borová se o seniory na poslední cestě starají 24 hodin denně, 7 dní v týdnu. Péče zahrnuje nejen zdravotnický personál, ale i psychiatra, neurologa či praktického lékaře a samozřejmě pečovatele. Nabízí i nadstandartní služby jako rehabilitace, ergoterapie, praní prádla, donášku potravin atd. Domácí stravu připravují z pestrých a kvalitních surovin. Klienti mohou zajít i do balneo studia, ve kterém se nachází kadeřnictví, pedikúra, hydroterapie – vodoléčba a masážní a kosmetický salón. Tyto služby využívají i krátkodobí lázeňští návštěvníci. Klienti na zahrádce mohou i pěstovat farmářské produkty v bio kvalitě. Navíc svým klientům poskytuje pestrý program, který se skládá z pravidelných „zpívánek“ (program o konkrétním zpěvákovi, jeho životopis a známé písničky). Rovněž se pouští večerní filmy. Tyto programy jsou dobrovolné. Do domova rovněž pravidelně dojíždí canisterapeutka. Právě s ní jsem se jela na klienty a jejich život

ovlivněný canisetrapeutickým pejskem Ejty podívat.

Propagace formou příběhu

Vědomosti, které uvádím v níže uvedeném textu jsem načerpala v rámci konzultací s lektorkou story-tellingu – mojí mámou, Irenou Swiecicki. Zároveň sama již několik let píše příběhy a o toto téma se dlouhodobě zajímám. Přečetla jsem k tomu mnoho informací nejen na internetu, ale i odbornou literaturu, například knihu Tvůrčí psaní pro každého od Maréty Dočekalové. S tou jsem se i osobně setkala. Vede odborné kurzy tvůrčího psaní, žurnalistiky a publicistiky.

Dnes je hojně užívaná propagace formou příběhu pod možná modernějším a známějším označením story-telling. Tato forma propagace se sice používala již ve starších dobách, dnes se však stala velmi populární. Využívá se jak v reklamách, tak i v propagaci sebe sama. Pokud chcete najít nějaký příklad, stačí zapnout televizi a s největší pravděpodobností první reklama, na kterou narazíte, bude formou nějakého příběhu. Tato forma propagace se nepoužívá jen v komerci, ale můžeme ji vidět i u neziskových organizací, které zveřejňují například příběhy svých klientů, na kterých ukazují, jaké služby mohou nabídnout. Dokonce i základní informace o zaměstnancích můžeme vidět na internetových stránkách formou příběhu. Story-telling je dnes jedním z nejžádanějších témat na školení v oblasti propagace.

Struktura příběhu byla vytvořena již v antice Aristotelem. Skládá se z:

- expozice – stručný úvod do děje,
- kolize – postupné stupňování napětí (u reklam například „s tímto prostředkem se máte lépe a ještě lépe“)
- krize – vyvrcholení – velmi stručný a krátký bodový zlom, kdy „už jste na dně jámy“,
- peripetie – světlo na konci tunelu – u reklamy to může být v momentě, kdy například někdo vytírá mopem, ten je celý špinavý, zlomí se násada a náhle někdo zazvoní,
- happy-end – pošťák nese nejluxusnější a navíc levný mop na vytírání s úžasnými novými funkcemi.

Já jsem si formu propagace příběhem vybrala jednak kvůli tomu, že je právě takto populární, ale především proto, že mým snem je jednou napsat dobrou knihu.

Tak jako někdo například rád plave, sportuje a vyhrává medaile, já ráda píšu. Svoji profilovou práci jsem pak vnímala jako propojení mé touhy psát příběhy s propagací canisterapie a pomáháním.

Kromě struktury příběhu jsem musela zvážit i, kdo bude příběh vyprávět. Může být totiž vyprávěn z pohledů:

- osoby, která se canisterapie účastní,
- z mého pohledu – tedy 15 leté zvědavé návštěvnice,
- z pohledu nezúčastněného vypravěče (vyprávění ve třetí osobě),
- z pohledu canisterapeutického pejska Ejty,
- z pohledu personálu, který vidí, že se v domově canisterapie odehrává.

Důležitá je rovněž forma – zda se bude jednat o příběh pojatý jako sci-fi, horor, detektivka, pohádka, deník, divadelní hra, nebo seriál na pokračování.

Abych mohla vytvořit story-tellingovou brožurku na canisterapii pro paní Fajmanovou, čekala mě spousta práce. První kámen úrazu se ukázal hned na začátku a to, kdy do Domova Borová pojedou. Nejdříve jsme měli výjezdy se školou, poté paní Fajmanová onemocněla, ale nakonec se nám podařilo ustanovit termín. Než jsem ale mohla do Domova Borová odjet, musela jsem si připravit základní otázky, na které se budu seniorů ptát, poté najít nějaký nahrávací přístroj, na který rozhovory nahraji, abych s nimi později mohla lépe pracovat. Až později jsem zjistila, že MP3, na kterou jsem nahrávala, je již natolik stará, že dotazování nejsou přes šum prakticky slyšet. Zdánlivě jednoduché přepisování se náhle změnilo na luštění kódu a tápání v paměti. Poté, co jsem nahrávky rozluštila, jsem si vypsala zajímavé výroky, které by šly dobře použít v mých příbězích. Příběhy se někdy psaly snadno, někdy jsem si připadala jak ryba na suchu, ale nakonec se mi podařilo vytvořit celkem tři příběhy. Struktura příběhů byla stejná nebo obdobná, jako již za Aristotela. Tímto však práce nekončila. Ještě mě čekala korektura a ladění příběhů dohromady, aby měly stejnou délku a případné přeformulování některých vět a nakonec nasazení do samotné brožurky a samozřejmě sepsání této profilové práce, kterou nyní čtete.

Tři příběhy

V předchozí kapitole o story-tellingu jsem popsala možnosti, jak příběh pojmut. Pohled, ze kterého budu příběh psát, jsem zvolila z úhlu pohledu pejska Ejty. Na něm mohu krásně ukázat, jak je pro psa tato práce velmi vysilující, ale pro lidi zároveň obohacující. Jako formu jsem vybrala seriál na pokračování, kdy každý pacient a jeho příběh bude jeden díl.

Níže uvádím první verzi příběhu, abyste si dokázali představit, jak probíhá psaní příběhu, jaké kroky to obnáší. Původní text je textem ještě bez korektury. Formou „sledování změn“ ukazuji, jak probíhala konkrétní korektura. Finální verze příběhu najdete v přiložené brožurce.

DÍL PRVNÍ

~~A jsem zase tady. Zahrada je tu krásná a hned bych se po ní rozběhla. Ale to nejde. Musím jít dovnitř, do té zvláštní kostky, kde to voní různými chemikáliemi. Vyjedeme výtahem a vcházíme do nového pokoje. Tady jsem ještě nebyla.~~ Dneska se k nám přidal někdo nový. Je to docela mladá dívka. Třeba s ní bude sranda. ~~S paničkou vcházíme dovnitř. Chvilí mluvíme s paní, kterou tu často potkávám. Je mladší než ostatní, za kterými chodím. A jestli to chápu dobře, dává jakési pokyny mé paní, nebo se s ní na něčem domlouvá. Povídá si také s naší novou členkou. Dává jí nějaký kousek papíru — žádný pamlssek to není. Už zase slyším ty prazvláštní zvuky, které se vyluzují z velké místnosti, kde je většina „seniorů“, jak jim tady říkají, shromážděných. Prý „zpívánky“. Kdyby tam bylo něco dobrého, tak bych tam šla, ale takhle tomu nerozumím. Nezní to ani moc hezky, i když se u toho všichni usmívají.~~ ~~Vyjedeme výtahem a vcházíme do nového pokoje. Tady jsem ještě nebyla.~~ V pokoji to voní ~~to tu~~ podobně jako v celé budově, ale je to tu menší, než ~~v u~~ ostatních místnostech, kde jsem byla. Možná tu dostanu něco dobrého.

A je to tu! Nový klient. Panička mě nastaví, jak si mám sednout a už mě někdo drbe za ouškem. ~~Vypadá, že j~~ Je to velmi milá paní. A dnes mě nehladí jen ona, ale i ta dívka. ~~To je ale zvláštní, ona přeci není můj klient, a přesto mě hladí.~~ Je tu jenom jedna postel, velký balkón, televize, nějaké fotografie. Ta paníbabička se tu asi musí cítit dobře. ~~Zároveň je tu určitě krátce, protože jsem u ní poprvé.~~ Počkat, na něco se jí ptám mluví. To určitě bude něco o pamlscích. Dívka položila nějakou otázku a paníbabička jí odpovídá: „No, to víte, jsem tu dva dny, takže nemůžu ~~nictolik~~ posoudit. Ale je tu příjemný personál, mám tu pohodlí, svůj vlastní pokoj, jídlo mi stačí – nejsem

žádný velký jedlík.“ Někdo říkal něco o jídle? Ale to asi nebude na mě, co?, Ppaničko?
No nic, musím se soustředit a zůstat v klidu. Budu poslouchat, o čem si povídají, jak mluví, i když tomu moc nerozumím. Aspoň se u ~~toho~~ zvuku hlasů uvolním.

PaníBabička: „Jsem ráda, že tu bydlím sama. To víte, přestěhovat se k někomu cizímu na stará léta, to už není pro mě.“

Dívka: „A kolik vám je let?“

PaníBabička: „No, je mi 90 let.“

Vycítím u dívky jakési překvapení, nebo šok. Stalo se něco? Někdo jí ublížil? Podívám se na paničku, ale ta je očividně zabranáé do konverzace. Tak se asi nic neděje. Mým úkolem je zůstat klidná.

PaníBabička: „Nejdůležitější je, že můžu chodit. Kdybych přestala chodit, nebo měla něco v nepořádku s hlavou, to by bylo špatný. To je pak těžký. Ale takhle je to celkem v pohodě. Ono všechny neduhy jsou špatný. Tak si uUžijte si toho mládí! Já se cítila mladá až do osmdesáti. ~~Co by mi tu chybělo. Chodím a všechno, že jo.~~“

Dívka: „A proč jste se rozhodla tady bydlet?“

PaníBabička: „Dcera žije v Německu a to víte, žít sama doma v tomto věku, to už je nebezpečný. Člověk upadne, něco se stane a co pak? SiceTaky, když chodíte do města, občas potkáváte různé lidi, popovídáte si, ale potom se stejně zase vracíte do toho prázdného bytu. ~~A ono když se mi bude stýskat, no tak mě zase odvezou domů. A budu sama doma.~~“

Už to nevydržím. Furt tu něco voní. Třeba tahleatámhle divná věc na čtyřech nohách s tou teplou dekou. Tam by se mi určitě spalo dobře. „Tam ona nesmí a bylo by jít tam teplo,“ slyším říkat paničku. Jediné, čemuee z toho rozumím, je: „nesmím“. ~~A hned vím.~~ No nic. Otočím se ke stolku. Zvláště to tam voní. Jsou tam takové destičky a na nich barevné patvary – „fotografie“. Za sebou zase slyším: „No jo, holka. Tam nic není, co by tě mohlo zajímat. Tady mám něco, aby mi to připomínalo – muž už není, tak tu mám dceru a vnoučata.“ Tam nic není! Proč to furt říkají? No nic, no. Zase si sednu „Měl svůj košíček. No jo, holka, snad nemáš blešky, vid’? Děkuju za návštěvu.“ ~~No nic, no. Už si zase sedám.~~ Ještě chvíli mě drbe, ale potom už odcházíme. Jdeme asi za někým dalším.

Dívka vyšla s pejskem a jeho paničkou na chodbu. Tou dívkou jsem byla já – Dolma Swiecicki. V pokoji se starší paní jsem pochopila, co všechno pejsek Eity prožívá. Nabízí, že může vyslechnout, že tam pro nás tiše bude. Jen pouhá přítomnost

někoho, kdo vás vnímá a kdo je tu pro vás, i když je to jen pejsek, má neuvěřitelnou moc.

KOMENTÁŘ K PRVNÍMU DÍLU

Z tohoto prvotního textu jsem usoudila, že na závěr textu vložím ještě svůj pohled na to, co se v příběhu odehrávalo, aby bylo jasné, že to, že paní mluvila, uvolnila se, je právě díky canisterapie. Rovněž jsem se rozhodla, že nejlepší bude na úvod brožurky napsat, kde se příběhy odehrávají a o co v nich jde. Proto jsem sepsala krátký úvod:

Nahlédněte do světa canisterapie. Seznamte se s pejskem Ejty a jeho pomocí seniorům v Domově Borová. Tři příběhy vám přiblíží, co nám naši čtyřnozí přátelé dávají.

DÍL DRUHÝ

~~Vcházíme do další místnosti. Tady~~ další místnosti jsou tentokrát dvě lůžka a malá kuchyňka. Klient je tu ovšem jeden. Je připoutaný na lůžku a moc se nehýbe. Možná si tentokrát budu lehat k němu. Ale je to pěkně vysoko. No, nevím, jak tam vylezu. Chvilí si povídají s mojí paničkou a nakonec z toho vyjde, že sedím zase na zadku a můj klient – další starší babička – mě drbe za uchem. Asi má něco s rukama. Moc jimi nehýbe, protože jima prý nemůže moc hýbat, pokud jsem to pochopila správně. Jak tak poslouchám tento rozhovor, zní mnohem zajímavěji a rozumím větším částem.

~~Babička: Já nemůžu hýbat rukama.~~

~~— Panička: Tak chcete, aby vlezla na posetl?~~

~~— Babička: Ne...~~

~~— Panička: Ale touto rukou hýbat můžete, ne? Tak chcete, abych vám ji takhle dala? No, vidíte, hned si ji můžete pohladit. A tady tahle dívka se sem přišla zeptat na pár otázek, protože dělá ve škole nějakou práci.~~

~~Dívka: No jo, no, profilovou práci. Je to taková menší seminární práce. Ráda bych se vás zeptal, jak se vám tu líbí? Jestli to, že je tu ten pejsek, vám pomáhá?~~

~~Babička: No, to víš, že jo.~~ — Ale co je to za psa? To je nějaký vodící pes?

Panička: Ne ne, to je canisterapeutický pejsek. Takhle sem za vámi chodí, ale

jinak je to normální domácí mazlíček. [Vodící psi-Psevedi](#) pomáhají konkrétní osobě celý svůj život.

Babička: A to se lidi pejsků nebojí?

Panička: My chodíme jen za těmi, co nějakého pejska měli, nebo mají pejsky rádi.

Babička: My jsme měli tři knírače.

Dívka: Vážně?

Babička: No, jo, bylo to strašný.

Dívka: Proč?

Babička: No, oni furt štěkali za plotem a sousedům se to nelíbilo. Ale pro pejska být v paneláku je také strašné. Ono my jsme měli ty knírače čtyři. Ale museli jsme jednoho dát pryč, protože bychom to finančně neunesli. Ono je to těžký najít někoho, kdo by se o ně hezky staral. To je nemůžete dát jen tak někomu. Občas kupují zvířátka pro děti, protože je dítě chce. Ale za týden to děti přestane bavit. Bylo těžký najít někoho, kdo se bude starat o našeho pejska. Jsme měli jednoho kluka. Jinak to byly samý fenky.

Dívka: A jste ráda, že tady Ejtyinka s vámi je?

Babička: Jo, jsem ráda, to je fajn, že sem přišla.

Panička: Tak my už zase půjdeme.

Babička: Na shledanou.

Vyšli jsme ven ze dveří. Bylo zvláštní slyšet někoho, jak říká, že bylo strašné mít tři knírače. Ale [i tak bylo na jejím hlase znát přesto bylo slyšet v hlase té paní](#), že je měla opravdu ráda a že se jí po nich stýská. Bylo těžké najít polohu, aby Ejtyнку mohla hladit. Ale i přesto málo, jak se jí dotýkala, se dojetím a štěstím skoro rozplakala.

DÍL TŘETÍ

Zpívánky skončily, ale lidé zůstali shromáždění tak akorát na to, abychom mojí dnešní práci mohli zakončit tím nejtěžším úkolem: ~~a to dáním~~ pozornosti všem naráz. ~~Ještě před tím, než vejde, p~~ Přidává se k nám ~~babičkapaní~~ na vozíčku. Chodím za ní často ~~a když jsme u ní v pokoji~~, dává mi pamlsky. Mám ji moc ráda. ~~Je tu i babička s holí, se kterou jsme si naposled~~ Přijde ke dvěma dalším babičkám. ~~Jedna má hůl. Když jsem u ní byla naposled,~~ dávaly ~~jsme si~~ pusinky. ~~A tu vedle ní také znám. Vedle ní sedí další babička, kterou také znám. Je hodně čilá a prý hodně cestuje.~~ Byla i v Paříži. Sice nevím, co to je, ale jí se tam rozhodně líbilo. Eiffelovka musí být jedna velká kost, která se dá ohlodat ze všech stran. Jinak si její radost, když o ní mluvím, nedokážu vysvětlit. Už jsem hodně unavená a přímo „předrbaná“. Ale ještě je ~~tu~~ jedna babička. ~~Hmmm, tu~~ ~~Tu také~~ znám. Vypadá mnohem starší. Má dlouhé bílé vlasy a vykulené oči. Ale ta ~~ženapaní~~ vedle ní, asi její dcera, ~~si hodně povídá s mojí paničkou a krmí krmí~~ babičku dortem. Mňam, mňam, dala bych si... Panička vytáhne z kapsy pamlska a v zápalu povídání mi ho ~~ukáže a~~ nastaví ~~mi ho~~ před čumák. Ale ne-! To je určitě ta strašná zkouška, kdy mi strkají jídlo před nos a já ho nesmím sníst. Tu nesnáším! Ach, ach... Konečně! ~~Zazní to úžasné slůvko:~~ „Ejty, můžeš!“ Jo! Mlask. Už už... už... abychom šly... .. Jupí! Míříme k východu! Už se zase těším, až sem znovu přijdeme, ale nejdřív velká procházkaaaa!!! Vzhůru do parku!!!

Kolektivní canisterapie mi přijde asi nejtěžší, protože je všude kolem velké množství lidí i vjemů, které i mě samotnou myšlenkově rozptýlily házely. Co teprve tu fenku!oho psa, pro kterého tam bylo velmi mnoho Tolik vůní, pohybů a hluku! Ale byla tu cítit přátelská atmosféra, kterou k sobě všichni obyvatelé domova chovali.

KOMENTÁŘ K TŘETÍMU DÍLU A K CELKOVÉ BROŽUŘE

Po sepsání všech tří příběhů mi došlo, že bude třeba dát na závěr informaci, kdo brožurku sepsal, protože to čtenáře zaujme a dodá jí na atraktivnosti:

Tuto brožuru sepsala čtrnáctiletá studentka Přírodní školy. S pejskem Ejty a canisterapeutkou Romanou Fajmanovou navštívila všechny klienty, o kterých jste se v příbězích dočetli.

Příběhy prošly ještě další korekturou. Když jsem je totiž umístila do finální brožury, viděla jsem, že jsou stále příliš dlouhé.

Závěr

Výstupem mojí profilové práce je elektronická brožurka k využití při propagaci pro canisterapeutku Romanu Fajmanovou a Domov pro seniory Borová. Získala jsem díky ní velké zkušenosti v komunikaci se staršími lidmi. Naučila jsem se zorganizovat si časový plán společně se školou a svým volnem. Dále jsem se naučila vše, co jsem nejprve dělala v terénu, sepsat na odborné úrovni formou této profilové práce. Tato práce obohatila nejen moje vědomosti, ale i můj slovník o význam slova canisterapie. Dala mi možnost zjistit, na co všechno se dají využít příběhy. Nejsou totiž jen knížkou k přečtení, ale mohou sloužit i jako forma propagace. Doufám, že brožura bude mít všechny kvality, aby mohla jak Domov Borová, tak paní canisterapeutku Fajmananovou, propagovat co nejlépe.

Zdroje

Knižní zdroje na téma story-telling:

- Markéta Dočekalová: Tvůrčí psaní pro každého. Praha, MÁM TALENT nakladatelství, s.r.o. 2016

Internetové zdroje k tématu canisterapie:

- Canisterapie aneb terapie za pomoci psů. [cit./vid. 14. října 2017]. Dostupné z: <http://www.canisterapie.cz/cz/>
- Canisterapie. 10. 11. 2017 [cit./vid. 14. října 2017]. Dostupné z: <https://cs.wikipedia.org/wiki/Canisterapie>
- Canisterapie. 10. 11. 2017 [cit./vid. 14. října 2017]. Dostupné z: <https://cs.wikipedia.org/wiki/Canisterapie>
- Výcvik a předání canisterapeutických psů. [cit./vid. 14. října 2017]. Dostupné z: <http://www.pomocnetlapky.cz/cz/nase-sluzby/vycvik-canisterapeutickych-psu/vycvik-a-predani-canisterapeutickych-psu-zarizenim-33.html>
- Výcvik a předání canisterapeutických psů. [cit./vid. 14. října 2017]. Dostupné z: <http://www.pomocnetlapky.cz/cz/nase-sluzby/vycvik-canisterapeutickych-psu/vycvik-a-predani-canisterapeutickych-psu-zarizenim-33.html>

Osobní rozhovory jako zdroje:

- nahrávky klientů z Domova Borová,
- osobní rozhovory s canisterapeutkou Romanou Fajmanovou,
- osobní konzultace s lektorkou Irenou Swiecicki.

Zdroje k informacím o Domovu Borová:

- archiv Cambridge Business School – Závěrečná práce MBA od ředitelky Domova Borová, Jiřiny Řezankové.

Přílohy:

Dva původní záměry profilové práce:

Záměr profilové práce

Autorka: Sonam Dolma Swiecicki

Předběžný název

Když nemocným věnujeme pozornost

Téma práce

Zvolila jsem si téma, jak účinkuje práce dobrovolníků na nemocné.

Cíle práce

Mým cílem je zjistit, jak pomoc dobrovolníků na pacienty účinkuje, v čem konkrétně jim pomáhá a jestli je pro ně přínosná. Mým cílem je také sepsat několik příběhů nemocných a příběhy poskytnout neziskové organizaci Lékořice na její propagaci.

Jak to udělám

Bude spolupracovat s neziskovou organizací Lékořice. Budu docházet do Vinohradské nemocnice s dobrovolníky a ptát se pacientů na to, proč jsou v nemocnici a jak jim tato dobrovolnická činnost pomáhá. Z těchto rozhovorů sepíšu konkrétní příběhy pacientů. Zároveň budu pozorovat dobrovolníky při jejich práci a tyto poznatky rovněž využiji pro tvorbu příběhů.

Jaké budou výstupy

Výstupem bude brožura (plakát / poster) pro propagaci Lékořice. Brožura bude sestávat z několika příběhů pacientů a toho, jak jim dobrovolníci pomáhají.

Záměr profilové práce

Autorka: Sonam Dolma Swiecicki

Předběžný název

Když to má někdo těžší...

Téma práce

Zvolila jsem si téma, jak účinkuje raná péče poradkyň zraku pro rodiny s dětmi s vadou zraku nebo dalším postižením.

Cíle práce

Mým cílem je zjistit, jak raná péče usnadňuje rodinám s postiženými dětmi s vadou zraku nebo dalším postižením život, v čem konkrétně jim pomáhá a jestli je pro ně přínosná. Mým cílem je také sepsat několik příběhů těchto rodin a jejich dětí a příběhy poskytnout neziskové organizaci EDA na její propagaci.

Jak to udělám

Budu spolupracovat s neziskovou organizací EDA. Budu docházet na setkání rodičů s dětmi s poradkyněmi zraku a to buď přímo do organizace nebo na jejich výjezdy mimo Prahu nebo i k nim domů. Budu se ptát rodičů i dětí (pokud budou schopné komunikovat), jak jim raná péče pomáhá. Z těchto rozhovorů sepíšu konkrétní příběhy dětí a jejich rodin. Zároveň budu pozorovat poradkyně zraku při jejich práci a tyto poznatky rovněž využiji pro tvorbu příběhů.

Jaké budou výstupy

Kromě závěrečné písemné práce bude výstupem propagační materiál - brožura pro neziskovou organizaci EDA. Brožura bude sestávat z několika příběhů dětí s vadou zraku nebo jiným dalším postižením a toho, jak jim raná péče pomáhá.